

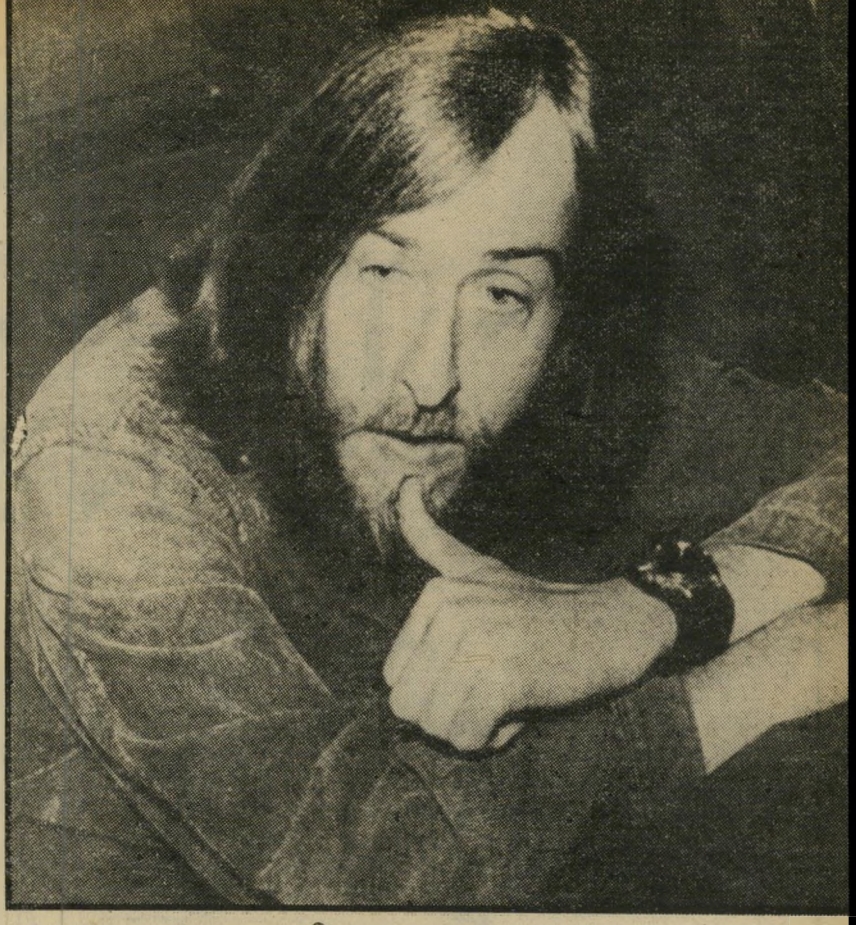
מעשה רצח סנסציוני בעיירה הגלילית חשך שנתקבל לפני שבועיים בקלות דעת



עדה רחל מוזו, תעזבי את זה! זה מסוכן יותר מדי!

הענין שלי בא לבית

המיישפט



נאשם דדון כבית-המישפט, הבעל הוא קנאי, וכולם שומרי-מסורת...

עצירה, בא לשבת לידי. הוא סיפר לי שהתארס סוף-סוף עם חברתו, סימי. אבל יש לו בעיות. אין לו כסף לדירה, ואם לא יצליח לקנות דירה, סימי תעזוב אותו. "הוא שתה כמה כוסיות עראק, ואחר כך אמר כי לשימחה הזקנה, שגרה על הגיבעה, יש המון זהב בדירה. היא זקנה והיא בכלל לא צריכה אותו יותר. "אם היה לי הזהב שלה, הייתי מסתדר בחיים", ואז הוא שאל אותי מה דעתי שנלך ונשדוד את הזקנה, חצי-חצי. "התפלאתי מאד על כך. כי אני יודע שדדון אין לו עבר פלילי. הוא בחור טוב ועובד בנגרייה. אבל כנראה שהחתונה ששי פיעה עליו. אמרתי לו שאני גמרתי עם זה. פעם היו לי עניינים עם המישטרה, אבל זה היה מזמן. הפסקתי עם זה וחזרתי תי למוסב. אני לא מעוניין בשטויות. בכלל, חשבתה שהיא צוחק, וזה העראק שמדבר מגרונו.

"אני גר קרוב לגיבעה. בלילה שמעתי יריות, בערך בשעה ארבע. היה הפיגמה וגשם. לבשתי מעיל-גשם מעל הפיגמה ורצתי החוצה. ראיתי מישהו רזה ונמוך, רץ מהכיוון של הבית של שימחה. אבל היה חושך, ואני לא ראיתי את פניו. "הוא לא עצר וברח ממני. ראיתי אותו זורק משהו על הארץ. התכופתי וראיתי שזה אקדה. לא נגעתי, כי ידעתי שהמישטרה תרצה אותו.

ואז הגיע השוטר חלפון ועוד אנשים. ואני הראיתי להם את האקדה, וסיפרתי להם מה שראיתי. האיש שברח היה נמוך ורזה כמו חיים דדון. אבל את הפנים שלו לא ראיתי, כי היה חושך.

"חתום — דויד מוזו."

עדי התביעה הבאים היו אנשי-מישטרה, רה, אשר זיהו את האקדה, לפי מיספרו, כאקדה שהחזיק הנאשם ברשיון. איש הר מחלקה-ליווי-פלילי זיהה את טביעות האצבעות שנמצאו על האקדה כטביעותיו של חיים דדון.

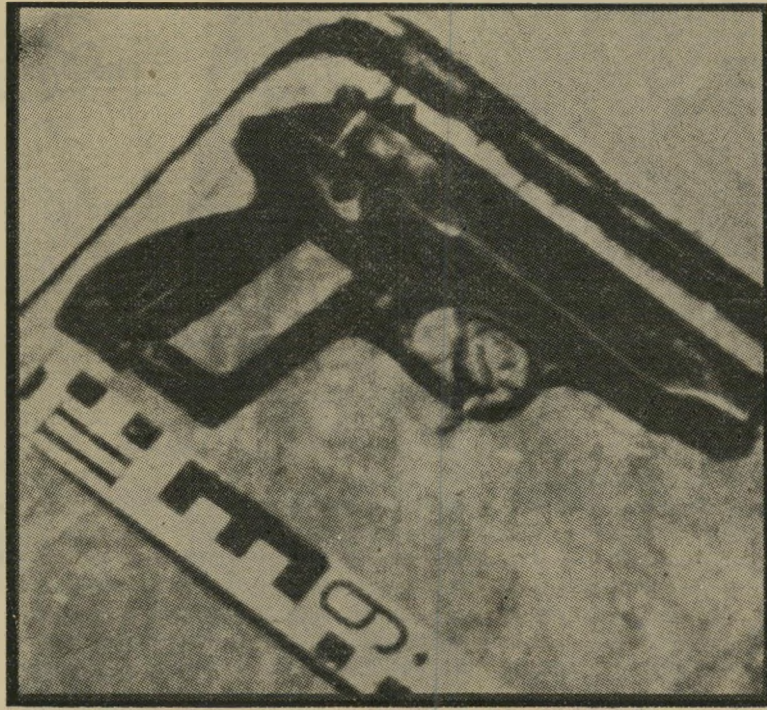
אולם העדה החשובה ביותר היתה מול מירח, היא עלתה על דוכן העדים מאופרת ולבושה שימלה פרחונית. היא מכירה את דדון מהשכונה, אך מעורר לם לא היתה אהובתו. היא נשואה באור שר, ואין לה עניינים עם גברים אחרים. את ליל-הרצח בילתה לבדה בביתה, כי

שי, כי הוזהר ונחקר עליה, וכי חזר וקרא כל מילה בעדותו לפני שחתם עליה.

"נשדוד את הזקנה — חצי-חצי!"

ה נאשם, חיים דדון, נמוך-קומה וחייר, יושב בעניינים מושפלות בעת ש קרא חלפון את עדות מוזו.

"אני, דויד מוזו, המתגורר בעיירה שלו-מי. ביום חמישי, ה-11 בחודש מרס השני, נה, ישבתי בבית-הקפה של משה בשכונה. "חיים דדון, המוכר לי מזה שנים מהי



אקדה הרצח, הראיתי להם את האקדה, וסיפרתי מה ראיתי...

רונה עד כדי כך שהמחוקק מצא לה פיתרון בחוק. במיקרה זה אפשר להביא את עדותו של מוזו במישטרה, ובית-המישפט יכול לקבלה כעדות שניתנה לפניו.

הסניגור התנגד לקבלת העדות, ור טען כי גם עדותה של רחל, אשת מוזו, אין בה כדי לשכנע את בית-המישטרה, כי מוזו נעלם בגלל אמצעי פסול שר הופעל להניאו מעדותו. "הנאשם יושב בר מעצר מאז יום הרצח. אין לו קרובים או ידידים, היכולים לאיים על עדים. אם נעלם מוזו, בוודאי היו לו סיבות טובות. יתכן מאד כי עדות-השקר שנתן במישטרה היא אשר גרמה לו יסורי-מצפון."

טען הסניגור בלהט.

בית-המישפט יצא להתיעצות. אחרי שעה קלה קרא נשיא ההרכב את החלטתו. בית-המישפט שוכנע מהנסיבות, כי נבצר ממוזו להעיד ביגלל אמצעים פסולים שר נועדו להניאו מלמסור את עדותו בבית-המישפט. אי לכך, לפי החוק החדש סעיף 10 א' (ב), מקבל בית-המישפט את עדותו של מוזו במישטרה.

השוטר חלפון, שגבה את עדותו של מוזו, עלה על דוכן העדים. הוא נשבע, העיד כי מוזו מסר את עדותו מרצון הופ-

ר חדר קטן במלון בלונדון יושב איש קטן ושחרחר. הוא החזיק בידו עיי תוך-ערב ישראלי, והליט את פניו בידיו. בדף האחורי של הצהרון היה דיווח שיגרתתי של כתב העיתון על הרשעתו של תושב עיירת-פיתוח בגליל ברצח זקנה. הגבר עצם את עיניו. "זה לא יתכן," הוא חשב. "הרי בלי עדותי בבית-המישפט אי-אפשר להרשיע אותו!"

"זה מסוכן מדי!"

ק שיושה ימים קודם לכן, יושב סגן התובע המחוזי של מחוז הצפון בחדרו ושאל ביאוש את קציני-המישטרה שלפניו: "מה אעשה? אם אתם לא מוצאים לי את מוזו, אין לי תיק! הרי הכל מתבסס על עדותו! איך זה קרה שהוא נעלם לכן?"

קציני-המישטרה ענה בהתגוננות: "איי בני יודע. באנו להזמין אותו לשיחה איתך לפני המישפט, כפי שביקשת ואשתו מסרה שהיא לא היה בבית כבר שבוע."

"חוף מהעדות של מוזו יש לנו רק את האקדה בו נרצחה הזקנה. אבל זה לא מספיק. הוא ייצא זכאי, אתם מוכרחים למצוא את מוזו!"

קציני-המישטרה יצא בדרכו לעיירת-הפיתוח בגליל, לנסות שוב לאתר את מוזו. למחרת הביא אל התובע את רחל, אשתו של מוזו. היא סיפרה כי בעלה נער לם. הוא נראה נפחד מאד בשבועות האחרונים. ככל שהתקרב מועד-המישפט, חן הפך עצבני ומדוכא. כאשר ביקשה לשוחח עימו על המישפט, אמר לה: "תעזבי את זה! זה מסוכן יותר מדי!" אולי היו איר-מים עליו. היא אינה יודעת. הוא לא סי-סר לה דבר. אך מהתנהגותו הבינה שר משהו לא בסדר. שהוא נמצא בלחץ, ור מפחד ממהו.

התובע החליט להזמין את רחל להעיד בבית-המישפט. "כר", אמר לקציני-המישטרה, "נוכל להגיש את עדותו של מוזו במישטרה." לפי החוק החדש, שתיקן את פקודת-הראיות, אם שוכנע בית-המישפט כי אין אפשרות להביא עד לבית-המישפט מכיוון שלא ניתן למצוא, ואם שוכנע בית-המישפט שאמצעי פסול שימש כדי להניאו אותו מלהעיד, אפשר לקבל עדות שניתנה על-ידי עד זה במישטרה.

ביום-המישפט סיפר התובע לבית-המישטרה, כי העד הראשי, מוזו, נעלם, ואין כל אפשרות למצוא. עד זה מסר במישטרה עדות המפלילה את הנאשם. נסיבות היעלמו של מוזו מעידות כי הופעל עליו לחץ פסול, והוא הופחד. אין לדעת אם ברח מחמת הפחד, או שמא נצת. אולם ברור שהנאשם וקרוביו הם אשר גרמו לפחד הזה בלב העד. "תופעה זו של הפחדת עדים, ועדים עויינים, התרבתה לאחר